

**SÂNGE
RĂU**

JENNIFER LYNN BARNES

SÂNGE RĂU

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *Bad Blood*

Autor: Jennifer Lynn Barnes

Copyright © 2016 by Jennifer Lynn Barnes

All rights reserved.

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, JENNIFER LYNN

Sânge rău / Jennifer Lynn Barnes ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-72-0

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTORI: Simona-Ștefana Stoica, Paula Rotaru

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru William,
care a ajutat-o pe mami să editeze această carte
când avea doar cinci săptămâni.*

TU

Fără ordine, apare haosul.

Fără ordine, apare durerea.

Roata se învârte. Se curmă vieți. Șapte Maeștri. Șapte metode de a ucide.

De data asta, va fi folosit focul. Vor arde nouă.

Așa a fost hotărât și așa trebuie să fie. Roata deja se învârte. Există o anumită ordine. Și în centrul a toate – a toate – te afli tu.

CAPITOLUL 1

Ucigașul în serie care stătea în fața mea avea ochii identici cu ai fiului său. Aceeași formă. Aceeași culoare. Dar sclipirea din ochii aceia, scânteia de anticipare – *e doar e ta*.

Experiența și instruirea primită de la mentorii mei de la FBI mă învățaseră că pot să pătrund mai adânc în mințile oamenilor când mă adresez lor, în loc să vorbesc despre ei. Cedând imboldului de a-i dezvolta profilul, am continuat să-l cercetez pe bărbatul din fața mea. *Îmi vei face rău dacă vei putea*. Știam asta, știusem chiar înainte de a veni la penitenciarul acesta de maximă siguranță și de a vedea zâmbetul subtil care a apărut pe buzele lui Daniel Redding când mi-a întâlnit privirea. *Făcându-mi rău mie, îi vei face rău băiatului*. M-am cufundat tot mai adânc în perspectiva psihopată a lui Redding. *Băiatul îți aparține și doar tu ai dreptul să-i faci rău*.

Nu avea importanță că mâinile lui Daniel Redding erau încătușate și legate de masă. Nu avea importanță că un agent FBI înarmat stătea lângă ușă. Bărbatul din fața mea era unul dintre cei mai brutali ucigași în serie din lume și, dacă-l lăsăm să-mi treacă de linia de apărare, mi-ar fi înfierat sufletul așa cum își înfierase victimele cu litera *R*.

Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le.

Așa își omorâse Redding victimele. Dar nu din cauza asta venisem astăzi aici.

— Mi-ai spus cândva că nu-l voi găsi niciodată pe bărbatul care mi-a omorât mama, am zis cu mai mult calm decât simțeam.

Îl cunoșteam suficient pe acest psihopat încât să înțeleg că va încerca să mă provoace.

Vei încerca să-mi sapi în minte, să sădești întrebări și îndoieli pentru ca atunci când voi ieși din camera asta, o parte din tine să plece cu mine.

Asta făcuse Redding cu luni în urmă, când îmi dăduse știri-bombă despre mama. Și din cauza asta venisem astăzi aici.

— Am spus eu asta? a întrebat el, cu un zâmbet leneș și subtil. Într-adevăr, parcă am *pomenit* ceva asemănător, dar...

A ridicat emfatic din umeri.

Mi-am împreunat mâinile pe masă și am așteptat. *Tu ți-ai dorit să mă întorc aici. Tu ai întins momeala. Uite că o mușc.*

În cele din urmă, Redding a pus capăt tăcerii.

— Bănuiesc că ai să-mi spui și altceva.

Avea răbdarea specifică ucigașilor organizați – dar doar în condiții alese de el, nu de mine.

— În fond, a continuat, murmurând grav, noi doi avem atât de multe în comun!

Am înțeles că se referă la relația mea cu fiul său. Și că pentru a obține ce urmăream, trebuia s-o admit.

— Te referi la Dean.

În clipa în care am pronunțat numele fiului său, zâmbetul macabru al lui Redding s-a lungit și mai mult. Iubitul meu – și colegul meu Înzestrat – nu știa că sunt aici. Ar fi insistat să mă însoțească și n-aș fi suportat să-i fac una ca asta. Daniel Redding era un maestru al manipulării, dar nimic din ce putea să-mi spună nu m-ar fi rănit așa cum l-ar fi sfârtecat pe Dean orice cuvânt ieșit din gura lui.

— Fiul meu își închipuie că e îndrăgostit de tine? a întrebat și s-a aplecat în față, împreunându-și mâinile, decis să mă imite. Te furișezi în camera lui pe timpul nopții? Își ascunde mâinile în părul tău? a continuat, apoi expresia i s-a împlânzit. Când Dean te ține în brațe, a murmurat pe un ton aproape melodos, te întrebi vreodată cât de ușor i-ar fi să-ți rupă gâtul?

— Cred că te irită, am spus încet, faptul că-l știi atât de puțin pe fiul tău.

Dacă Redding voia să mă rănească, trebuia să găsească o metodă mai inspirată decât să-mi stârnească bănuiele la adresa lui Dean. Dacă voia ca vorbele lui să mă chinuie zile și săptămâni în șir, trebuia să mă lovească în punctul meu cel mai sensibil. În punctul meu *slab*.

— Cred că te irită, mi-a întors-o Redding, maimuțărindu-mă, faptul că știi atât de puțin despre ce i s-a întâmplat mamei tale.

În prim-planul minții mi-a răsărit imaginea cabinei mamei, împrăscată cu sânge, dar mi-am stăpânit chipul, păstrând o expresie neutră. Pregătisem terenul pentru ca Redding să mă lovească într-un punct nevralgic și astfel adusesem conversația acolo unde mi-am dorit.

— Nu pentru asta ai venit? m-a întrebat pe un ton grav și catifelat. Ca să afli ce știi despre moartea mamei tale?

— Am venit, am spus, fixându-l cu privirea, pentru că știu că atunci când mi-ai jurat că nu-l voi găsi niciodată pe bărbatul care mi-a ucis mama, ai spus adevărul.

Fiecare dintre cei cinci adolescenți din programul Înzestrării al FBI-ului are o specialitate. A mea e profilul. Specialitatea Liei Zhang e sesizarea minciunilor. Cu luni în urmă, observase că vorbele batjocoritoare ale lui Redding legate de mama sunt sincere. Îi simțeam prezența de pe

cealaltă parte a ferestrei unidirecționale, pregătită să separe toate frazele care ieșeau din gura tatălui lui Dean în *adevărate și false*.

E timpul să-mi dau cărțile pe față.

— Vreau să știu, i-am spus ucigașului din fața mea, accentuând fiecare cuvânt, ce fel de adevăr ai spus mai exact. Când mi-ai garantat că nu-l voi găsi niciodată pe bărbatul care mi-a ucis mama, ai făcut-o cu gândul că a fost omorâtă de o *femeie*? am întrebat, apoi am tăcut o clipă. Sau aveai motive să crezi că mama e încă în viață?

Zece săptămâni. De atât timp căutam indicii – orice indicii – cu privire la societatea secretă a ucigașilor în serie care înscenase moartea mamei cu șase ani mai devreme. La grupul care o ținea captivă încă de atunci.

— N-ai venit ca să-mi faci o vizită obișnuită, nu-i așa? a întrebat Redding și s-a rezemat de spătarul scaunului, cu capul înclinat într-o parte, iscodindu-mă degajat cu ochii săi – ochii lui *Dean*. N-ai ajuns, pur și simplu, într-un punct critic, cuvintele mele nu ți-au ros încet inima în ultimele luni. Știi ceva.

Știam că mama e în viață. Că monștrii aceia o țin sechestrată. Și știam că voi face orice, voi încheia un pact cu orice diavol, ca să-i opresc.

Ca s-o aduc acasă.

— Ce-ai spune, l-am întrebat pe Redding, dacă ți-aș zice că există o societate de ucigași în serie care acționează în secret, omorând câte nouă persoane la fiecare trei ani?

Mi-am observat intensitatea propriei voci. Parcă nici nu vorbeam eu.

— Ce-ai spune dacă ți-aș zice că acest grup respectă anumite ritualuri, că face victime de mai bine de un secol și că *eu* sunt cea care-i va opri?

Redding s-a aplecat înainte.

— Aș spune probabil că mi-ar plăcea să fiu de față ca să văd ce-ți vor face membrii acestui grup pentru că-i urmărești. Ca să văd cum te rup în bucăți.

Vorbește mai departe, monstru sinistru ce ești! Spune-mi ce-o să-mi facă. Spune-mi tot ce știi.

Redding a tăcut deodată și a râs încet.

— Ce fată isteată! Cum mi-ai dezlegat limba! Înțeleg ce vede băiatul meu la tine.

Mi-a tresărit un mușchi din maxilar. Aproape că reușisem să-l păcălesc. Ajunsesem *atât* de aproape...

— L-ai citit pe Shakespeare, drăguță?

Printre nenumăratele și fermecătoarele lui calități, uci-gașul în serie din fața mea avea o simpatie deosebită față de Bard.

— „Fii ție însuși credincios”^{*}? am propus posomorâtă, străduindu-mă să găsesc o cale de a-l momi din nou, de a-l *sili* să-mi spună ce știe.

Redding a zâmbit, despărțindu-și buzele pentru a-și arăta dinții.

— Mă gândeam mai curând la *Furtuna*. „Iadul e gol, iar diavolii s-au strâns aici.”^{**}

Diavolii. Ucigașul din fața mea. Grupul sinistru care o răpise pe mama.

Șapte Maeștri, mi-a șoptit o voce din memorie. *Pythia*. Și *Nouă*.

— Din ce știi despre grupul acesta, a spus Redding, dacă-ți țin captivă mama de atâția ani...

Fără niciun avertisment, s-a repezit spre mine, apropiindu-și fața de a mea, atât cât i-au permis lanțurile.

— Ea însăși s-ar putea să fie o diavoliță pe cinste.

^{*} *Hamlet*, William Shakespeare, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, Editura Univers Enciclopedic, 1996 (n.t.).

^{**} *Furtuna*, William Shakespeare, traducere de Leon Levițchi, Editura Univers Enciclopedic, 1996 (n.t.).

CAPITOLUL 2

Agentul FBI de lângă ușă și-a scos pistolul în clipa în care Redding a tășnit spre mine. Am privit chipul ucigașului, care se oprixe la doar câțiva centimetri de al meu.

Vrei să tresar. Violența înseamnă putere, control – demonstrează cine le are și cine nu.

— Sunt bine, i-am spus însoțitorului meu.

De când mă alăturasem programului Înzestrării, agentul Vance colaborase din când în când cu agentul Briggs. Fusesse desemnat să mă păzească pentru că atât Briggs, cât și partenera lui, agenta Sterling, luaseră hotărârea să rămână de cealaltă parte a ferestrei unidirecționale. Trecuseră prin anumite experiențe cu Daniel Redding și, în momentul de față, voiam ca toată atenția psihopatului să fie concentrată asupra mea.

— Nu poate să-mi facă rău, i-am spus agentului Vance, vorbind atât pentru el, cât și pentru ținta mea. E doar melodramatic.

O exprimare disprețuitoare, pentru a-l menține pe Redding implicat în partida noastră de șah verbal. Îl făcusem să admită că, cel puțin, știa de existența acelui grup. Acum trebuia să aflu ce auzise despre el și de la cine.

Trebuia să mă concentrez.

— N-avem de ce să ne pierdem cu firea, a spus Redding, așezându-se la loc pe scaun și arătându-i ostentativ mâinile

încătușate lui Vance, în semn de *mea culpa*, iar agentul și-a pus pistolul înapoi în toc. Nu fac decât să-i spun adevărul gol-goluț, a continuat înainte să-și întoarcă atenția asupra mea, răsucindu-și colțurile buzelor. Există lucruri care pot frânge orice persoană. Și odată frântă, o persoană – mama ta, de exemplu – poate fi transformată în ceva nou.

Redding și-a înclinat capul într-o parte, coborându-și ușor genele peste ochi, ca și când ar fi rătăcit într-o reverie deosebit de vie.

— Ceva *magnific*.

— Cine sunt? am întrebat, refuzând să mușc momeala.

Cum ai aflat despre ei?

A urmat o pauză lungă.

— Să presupunem că într-adevăr știu ceva, a răspuns Redding și chipul i-a încremenit.

A continuat pe un ton care nu era nici scăzut, nici zgomotos.

— Ce mi-ai da la schimb?

Redding era foarte inteligent, calculat și sadic. Și avea doar două obsesii. *Ce le-ai făcut victimelor tale. Și Dean.*

Mi-am încleștat pumnii pe masă. Știam ce trebuie să fac și știam, fără niciun dubiu, că o voi face. Oricât rău mi-ar provoca. Oricât aș fi vrut să nu spun asemenea cuvinte.

— Dean se apropie de mine mai mult decât înainte.

Am coborât ochii la mâini. Îmi tremurau. M-am forțat s-o întorc pe cea stângă și mi-am apropiat de ea degetele mâinii drepte.

— Degetele lui se împletesc cu ale mele, iar degetul lui mare..., am continuat, înghițind în sec și așezându-mi degetul mare în palmă. Degetul lui mare îmi trasează cercuri mici în palmă. Uneori își plimbă ușor degetele peste dosul alor mele. Alteori...

Vocea mi s-a oprit în gât.

— Alteori, îmi plimb degetele peste cicatricile lui.

— Eu i-am lăsat cicatricile alea.

Expresia lui Redding mi-a indicat că-mi savurează cuvintele, că le va savura multă vreme.

Am simțit că mă sufoc de greață. *Nu te opri, Cassie! Trebuie să continui.*

— Dean te visează, am spus, iar cuvintele mi-au rănit buzele, tăioase ca o bucată ascuțită de glaspapir, dar m-am forțat să vorbesc mai departe. Uneori se trezește din coșmar și nu vede ce-i stă chiar în fața ochilor, pentru că te vede doar pe *tine*.

Spunându-i acestea tatălui lui Dean, nu doar că făceam un pact cu diavolul. Îmi vindeam sufletul de-a dreptul. Mai aveam puțin și-l vindeam și pe al lui Dean.

— Nu-i vei spune fiului meu ce a trebuit să faci ca să mă determini să vorbesc, a spus Redding, bătând cu degetele în masă, unul după altul. Dar, de fiecare dată când îți va căuta mâna, de fiecare dată când îi vei atinge cicatricile, îți vei aminti conversația asta. Voi fi cu voi. Chiar dacă băiatul nu-și va da seama, *tu vei ști*.

— Spune-mi ce știi! i-am cerut, smulgându-mi forțat cuvintele din gât.

— Bine, a răspuns, cu o urmă de satisfacție jucându-i în colțurile buzelor. Grupul pe care-l vânați caută un anumit tip de ucigaș. Un tip de persoană care-și dorește să facă parte din ceva mai amplu. O persoană cu spirit de echipă.

Așa îmi dădea monstrul răsplata cuvenită.

— Eu, unul, nu prea am așa ceva, a continuat. Dar știu să ascult. De-a lungul anilor, am auzit zvonuri. Șoapte. Legende urbane. Maeștri și ucenici, ritualuri și reguli, a continuat și, înclinându-și capul într-o parte, mi-a urmărit reacția, ca și când ar fi văzut cum îmi funcționează creierul și acesta i-ar fi trezit interesul. Știu că fiecare Maestru își alege propriul

înlocuitor. Nu știu câți membri sunt cu totul. Nu știu cine sunt și unde se află.

M-am aplecat în față.

— Dar știai că au răpit-o pe mama. Știai că n-a murit.

— Sunt un bărbat care observă tipare.

Lui Redding îi făcea plăcere să vorbească despre ce fel de bărbat este, să-și demonstreze superioritatea față de mine, de FBI, de Briggs și Sterling, despre care probabil că bănuia că stau ascunși de cealaltă parte a geamului.

— La scurt timp după ce am fost închis, mi-a atras atenția un anumit deținut. Fusese condamnat pentru uciderea fostei lui soții, dar el insista că femeia e încă în viață. Vezi tu, nu s-a găsit niciun cadavru. Doar o cantitate mare de sânge – prea mare, au argumentat procurorii, pentru ca victima să fi supraviețuit.

Cuvintele îmi erau atât de familiare, încât mi-au stârnit un fior pe șira spinării. *Cabina mamei. Mâna mea, băjbâind după întrerupător. Vârfurile degetelor, atingând ceva lipicios, ceva umed și cald și...*

— Ai bănuțat că a fost implicat acest grup?

Abia mi-am auzit întrebarea pe deasupra bățăilor asurzitoare ale propriei inimi. Redding și-a înălțat deodată un colț al gurii.

— Orice imperiu are nevoie de o regină.

Trebuia să fie și altceva la mijloc. Nu se putea altfel.

— După mai mulți ani, a adăugat tatăl lui Dean, am avut inspirația de a-mi alege și eu un ucenic.

Își găsisese trei, dar știam la care dintre ei se referă.

— Webber.

Bărbatul acela mă răpise, mă eliberase într-o pădure și mă vânase. Ca pe un animal. Ca pe o pradă.

— Webber mi-a adus informații. Despre Dean. Despre Briggs. Despre tine – și despre agenta specială Lacey Locke.

Locke, primul meu mentor de la FBI, începuse viața ca Lacey Hobbes, sora mai mică a mamei. Și o încheiase ca uci-gașă în serie, reînscenând uciderea mamei iar și iar.

Nu uciderea, mi-am atras din nou atenția. În timp ce Locke omora femeii care-i aminteau de mama, ea era *în viață*.

— Ai aflat detalii despre cazul mamei mele, am spus, concentrându-mă, atât cât puteam, asupra prezentului, asupra lui Redding. Ai observat o legătură.

— Șoapte. Zvonuri. Legende urbane, a răspuns, revenind la ce spusese mai devreme. Maeștri și ucenici, ritualuri și reguli și, în centrul a toate, o femeie, a adăugat, cu sclipiri în ochi. Un tip foarte precis de femeie.

Buzele și gâtul și gura mi se uscaseră atât de tare, încât aproape că n-am reușit să rostesc cuvintele:

— Ce tip?

— Tipul de femeie care poate fi transformată în ceva magnific, a spus Redding, închizând ochii și fredonând încântat. Ceva nou.

TU

Iei cuțitul. Pas cu pas, te apropii de masa de piatră, probând în mână echilibrul armei.

Roata se învârte. Jertfa se învârte odată cu ea, înlănțuită de piatră, cu trup și suflet.

— Toți sunt puși la încercare, spui, trecând latul cuțitului peste gâtul ofrandei. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Puterea îți vibrează în vene. E hotărârea ta. Alegerea ta. Cu un zvâcnet al încheieturii, ai putea să-i verși sângele. Roata s-ar opri.

Dar fără ordine, apare haosul.

Fără ordine, apare durerea.

— Ce îți trebuie?

Te apleci, șoptind cuvintele străvechi. Cuțitul din mână ți se oprește ațintit asupra părții de jos a gâtului jertfei. Ai putea să-l omori, dar te-ar costa. Șapte zile și șapte chinuri. Roata nicio-dată nu rămâne oprită multă vreme.

— Ce îmi trebuie? repetă jertfa, zâmbind, în timp ce sângele îi alunecă pe pieptul gol. Îmi trebuie nouă.

CAPITOLUL 3

Lia a sărit de pe masa pe care stătuse așezată.
— Ce conversație veselă!

Agentul Vance tocmai mă adusese în camera de observare. Sterling și Briggs încă stăteau cu privirile ațintite asupra încăperii pe care o părăsisem cu câteva momente în urmă. De cealaltă parte a ferestrei unidirecționale, gardienii l-au ridicat în picioare pe Redding. Briggs – competitiv, ambițios și idealist, în felul lui – n-avea să vadă niciodată în persoana lui altceva decât un monstru, o amenințare. Sterling era mai reținută, genul de persoană care-și controlează sentimentele orientându-se după reguli prestabilite, dintre care una spunea că bărbații de teapa lui Daniel Redding nu au *dreptul* să-i slăbească puterea de control.

— Jur, a continuat Lia, vânturând o mână, ucigașii în serie sunt atât de previzibili! Nu știu decât replici de tipul *vreau să te văd cum suferi și lasă-mă să-ți citez din Shakespeare în timp ce-mi imaginez cum dansez pe cadavrul tău*.

Atitudinea ei nepăsătoare îmi dovedea că discuția pe care tocmai o urmărise o afectase aproape la fel de mult ca pe mine.

— A mințit? am întrebat.

Deși stăruisem mult, Redding insistase că nu știe numele deținutului a cărui fostă „murise” în circumstanțe